

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

11. července 1974 (*)

Ve věci 8/74,

jejímž předmětem je žádost předložená Soudnímu dvoru na základě článku 177 Smlouvy o EHS tribunal de première instance v Bruselu směřující k získání v trestním řízení probíhajícím před tímto soudem mezi

Procureur du Roi

a

Benoîtem a Gustavem Dassonville

a v občanském sporu mezi

Sa Ets Fourcroy,**Sa Breuval et Cie**

a

Benoîtem a Gustavem Dassonville,

rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu článků 30 až 33, 36 a 85 Smlouvy o EHS,

SOUDNÍ DVŮR,

ve složení R. Lecourt, předseda, A. M. Donner, M. Sørensen, předsedové senátů, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh a A. J. Mackenzie Stuart (zpravodaj), soudci,

generální advokát: A. Trabucchi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Van Houtte,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Rozsudkem ze dne 11. ledna 1974, doručeným kanceláři Soudního dvora dne 8. února 1974, položil tribunal de première instance v Bruselu v souladu s článkem 177 Smlouvy o EHS dvě otázky týkající se výkladu článků 30, 31, 32, 33, 36 a 85 Smlouvy o EHS vztahující se k požadavku úředního dokladu vystaveného vládou státu vývozu pro výrobky s označením původu.
- 2 První otázkou se táže, zda vnitrostátní právní předpis zakazující dovoz zboží s označením původu, pokud toto zboží není vybaveno úředním dokladem vystaveným státem vývozu a potvrzujícím právo na toto označení, představuje opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení ve smyslu článku 30 Smlouvy.
- 3 Tato otázka vyvstala v rámci trestního řízení vedeného v Belgii proti obchodníkům, kteří řádně nakoupili zásilku skotské whisky ve volném oběhu ve Francii a dovezli ji do Belgie, aniž by měli osvědčení o původu od britských celních orgánů, a porušili tak vnitrostátní předpisy.
- 4 Ze spisu a z jednání vyplývá, že obchodník, který chce dovážet do Belgie skotskou whisky, která je již ve volném oběhu ve Francii, si může takové osvědčení opatřit jen za cenu značných obtíží, na rozdíl od dovozce, který dováží přímo ze státu výroby.
- 5 Veškerou obchodní právní úpravu členských států, která by mohla at' přímo, nebo nepřímo, skutečně, nebo potenciálně narušit obchod uvnitř Společenství, je třeba považovat za opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením.
- 6 Dokud ještě chybí úprava Společenství, která spotřebitelům zaručuje pravost označení původu výrobku, může členský stát přijmout opatření, jimiž by vyloučil nekalé způsoby jednání v této oblasti, pouze pod podmínkou, že tato opatření budou rozumná a že požadované důkazy nebudou ve svém výsledku na překážku obchodu mezi členskými státy, a budou proto dostupné pro všechny jejich státní příslušníky.
- 7 Aniž by vůbec bylo třeba zkoumat, zda se na tato opatření vztahuje, či nevztahuje článek 36, nesmí v žádném případě na základě zásady vyjádřené ve druhé větě tohoto článku tato opatření představovat prostředek svévolné diskriminace nebo zastřené omezování obchodu mezi členskými státy.

- 8 To může být případ formalit vyžadovaných členským státem na prokázání původu výrobku, kde pouze přímí dovozci mohou tento požadavek splnit, aniž by narazili na vážné potíže.
- 9 Požadavek členského státu na osvědčení o pravosti, který je hůře dostupný pro dovozce původního výrobku, který byl řádně uveden do volného oběhu v jiném členském státě, než pro dovozce stejného výrobku přímo ze země původu, tudíž představuje opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení, neslučitelné se Smlouvou.
- 10 Druhou otázkou se táže, zda dohoda, jejímž výsledkem ve spojení s vnitrostátním předpisem o osvědčení o původu je omezení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy, je neplatná, pokud se omezuje na to, že umožňuje použití tohoto předpisu výhradními dovozci za účelem zamezení paralelních dovozů, nebo to nezakazuje.
- 11 Na výhradní dohodu se vztahuje zákaz podle článku 85, pokud představuje překážku ať právní, nebo faktickou pro to, aby dotčené výrobky byly dováženy z jiných členských států do chráněné oblasti jinými osobami, než je výhradní dovozce.
- 12 Konkrétněji může výhradní dohoda ovlivnit obchod mezi členskými státy a může ve svém výsledku narušit hospodářskou soutěž, jakmile koncesionář může zabránit paralelním dovozům z jiných členských států na území, na které se vztahuje koncese, díky dohodě ve spojení s účinky vnitrostátních právních předpisů, které požadují výlučně jeden určitý způsob důkazu o pravosti.
- 13 Za účelem rozhodnutí, zda tomu tak je, je třeba vzít v úvahu nejen práva a povinnosti vyplývající z ustanovení dohody, ale také ekonomický a právní kontext, v němž se dohoda nachází, především případnou existenci podobných dohod uzavřených mezi stejným výrobcem a koncesionáři usazenými v jiných členských státech.
- 14 V tomto ohledu zachování značně vyšších cen v jednom členském státě, než jaké jsou běžné v jiných členských státech, může vést ke zkoumání, zda výhradní dohoda není používána k tomu, aby se dovozcům zabránilo v opatření si důkazů o pravosti příslušného výrobku, požadovaných vnitrostátní právní úpravou druhu, jaký je uveden v otázce.
- 15 Ovšem skutečnost, že se určitá dohoda omezuje na to, že umožňuje použití takové vnitrostátní právní úpravy, nebo to nezakazuje, sama o sobě nestačí k tomu, aby byla dohoda prohlášena za neplatnou.

K nákladům řízení

- 16 Výdaje vzniklé vládám Belgie a Spojeného království, jakož i Komisi Evropských společenství, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují.

- 17 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve sporu probíhajícím před tribunal de première instance v Bruselu, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

o otázkách, které mu byly předloženy rozsudkem tribunal de première instance v Bruselu ze dne 11. ledna 1974, rozhodl takto:

- 1) **Požadavek členského státu na osvědčení o pravosti, které je hůře dostupné pro dovozce pravého výrobku, který byl řádně uveden do volného oběhu v jiném členském státě, než pro dovozce stejného výrobku přímo ze země původu, představuje opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení, neslučitelné se Smlouvou.**
- 2) **Skutečnost, že se určitá dohoda omezuje na to, že umožňuje použití takové vnitrostátní právní úpravy, nebo to nezakazuje, sama o sobě nestačí k tomu, aby byla dohoda prohlášena za neplatnou.**

Lecourt

Donner

Sørensen

Monaco

Mertens de Wilmars

Pescatore

Kutscher

Ó Dálaigh

Mackenzie Stuart

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 11. července 1974.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

A. Van Houtte

R. Lecourt

[*](#) Jednací jazyk: francouzština.